

10. Omluva

„Podívej, kdo sem jde,“ upozornil Štefan přítele.

Ten se napřímil a pohlédl k cestě. Po ní pomalu přicházel Viktor.

„No, ty lenochu,“ zasmál se mu Gimo naproti, když se přiblížil. „Koukni se, co jsme už všechno udělali!“

„Hm, slušný výkon,“ utrousil Viktor, ale neznělo to moc přesvědčivě. Také se oběma zdálo, že se ani pořádně nepodíval.

„Co to s ním je?“ kroutil hlavou Štefan, když Viktor přešel okolo a zamířil k domu.

„Nemám tušení. Jede sem auto.“

„Á, to je náš farář. Co ten tady dělá?“

Zamířili ke vrátkům v plotě, který obklopoval zahradu, a vyšli za autem k domu. Když tam docházeli, vystupovaly právě tři osoby: farář, nějaká paní – asi Viktorova matka, a Kristina.

Viktor mluvil ve dveřích s dědou Kalouskem.

„Řeklas mu – é – víš...“ ptal se Viktor koktavě matky.

„Ne, hochu, pan farář mi zatím nic neřekl. Chtěli jsme tě nejdřív najít.“

„No dobře. Tak jim, to, pane faráři, řekněte všem najednou. Já jsem se přišel panu Kalouskovi omluvit.“

Dospělí se pozdravili a farář představil vzájemně paní Hřebíkovou a pana Kalouska. Ten mávnul rukou

směrem k zahradnímu stolků. „Tak se na to posadíme, ne?“ Kristina se usadila mamince na klíně, a Štefan s Gimem, přiváni Viktorovým gestem, si u nich sedli jen tak do trávy.

„Řekněte jim všechno, co ode mě víte,“ požádal Viktor faráře. Pak poodešel kousek stranou. Nechtěl být raději hned tak na ráně, když se tu měly právě odhalit jeho ostudné skutky.

„Moc toho vlastně není. Viktor mi sdělil, že ho nějaký mladík pověřil, aby u pana Kalouska rozbil dvě okna. Viktor to nedávno v noci udělal a dostal za to tři sta korun. Bylo to možná všechno trochu složitější, než jak se to poslouchá. Ten mladík Viktora zřejmě vlákal do pasti. Nejdřív mu slíbil peníze, ale neřekl mu, o co půjde. Později, když už byli sami dva v lese, neměl Viktor odvahu vzít zpátečku. To sice jeho jednání trochu vysvětluje, ale neomlouvá. Viktor si to uvědomil. A protože jsme si náhodou nedávno povídali o vině a odpuštění, přišel za mnou. Společně jsme tu věc Bohu vyznali a prosili o odpuštění.“

Posluchači to vyslechli mlčky, a teď tu seděli jako zařezaní.

Po chvíli farář znovu promluvil. „Vím určitě, že před Bohem je teď všechno v pořádku. Řekl jsem však Viktorovi, že je důležité, aby to i s panem Kalouskem...“

„Chtěl jsem se vám omluvit, pane Kalousek,“ přerušil faráře Viktor. Rozpačitě popošel blíž. „Už to nikdy neudělám a ty rozbitý tabulky vám nahradím. Vím, jak se to dělá, často jsem u toho tatínkovi pomáhal. A sklo koupím z kapesného.“

„No dobře,“ mávl pan Kalousek rukou. „Sklo není problém. Když ho přineseš, rád ho zaplatím. A spravit to můžeme společně. Tím bude věc vyřízená a můžeme ji zapomenout.“

Viktor zářil a ochotně plácl do dlaně, kterou mu děda nabídl. Ten však opět zvažněl.

„Horší je, že jsou tady zřejmě lidi, kteří mi chtějí za každou cenu škodit. Tohle nebyl jediný případ. Už mi tady provedli všechno možné. Nejhorší bylo, když mi otrávilí psa.“

Maminka se zeptala: „A ty si, Viktore, myslíš, že ten chlap, co přepadl Kristinu, a ten, co tě navedl, jsou jedna osoba?“

„Určitě, mami. Popis odpovídá naprosto přesně.“

„A to přepadení mělo asi posloužit stejnému záměru,“ vložil se farář. „Zastrašit pana Kalouska nebo mu uškodit. Ale proč? Z čisté zlomyslnosti?“

Stařec zavrtěl hlavou. „Ne, ne, to všechno má určitý cíl. A dovedu si představit jaký.“

Ostatní na něj zvědavě pohlédli.

Děda Kalousek pokračoval. „Vystřídalo se u mě už pár lidí, kteří chtěli můj dům koupit. Někteří přišli i víckrát a dost na mě tlačili. Já jsem je ale všechny poslal pryč. Chci si dům nechat.“

„A vy si myslíte,“ vyptávala se paní Hřebíková, „že tohle všechno má být nátlak, abyste změnil své rozhodnutí?“

„To nevím, ale dalo by se to tak vysvětlit. Možná doufají, že když mi dost otráví život, nakonec odtud

vypadnu a dům prodám.“

„To nesmíš, dědo, nikdy!“ zvolala Kristina.

„Zatím ne, děvenko,“ zabručel stařík. „Ale kdyby to takhle mělo jít dál...“

Štefan se vmísil. „Ale s tím se přece dá něco udělat! Tohle si nemusíte nechat líbit!“

Paní Hřebíková řekla rozhodně: „Půjdu na policii. Udám toho chlapa, co přepadl mou dceru. Půjdeme tam rovnou odtud. A jestli je to ten stejný...“

„To byste měla,“ přikývl farář, „jenom jestli to bude něco platné.“

„Zkusit se to musí každopádně,“ prohlásil Viktor. „Jenom se divím, že by tenhle mladík kupoval dům. To si neumím...“

Farář ho přerušil. „Ne on, ale někdo v pozadí. Tenhle dostal jistě zapláceno jenom za to, aby otravoval pana Kalouska.“

„Řekl bych,“ ozval se Gimo do rozpačitého ticha, „že bychom se měli zamyslet, jak dědovi Kalouskovi pomoci. Musíme dům hlídat.“

„Jo, jo!“ Všechny děti přímo planuly nadšením.

„Nesmysl,“ tlumila matka jejich horlivost. „Nemůžete přece dům hlídat ve dne v noci. Kdy budete spát?“

„Můžeme se střídat!“

„Ale jenom dokud jsou prázdniny. A i když někdo z vás v noci někoho přistihne, co s ním bude dělat? Spoutáte ho a přivážete k mučednickému kůlu? Mějte přece rozum, děti!“

„Ale mami,“ škemral Viktor. Taky ostatní zklamaně protáhli obličej.

„Pro mě za mě to zkuste,“ podvolila se matka. „Ale moc si od toho neslibuju. V každém případě jdu teď na policii. Zavezete nás tam, pane faráři?“

„Velmi rád. Můžeme vám tam ještě něco obstarat, pane Kalousku?“

„Ne díky, jste moc hodný, a děti taky. Teď zrovna mám všechno, co potřebuju.“

Kristina se obrátila na chlapce, zatímco matka s farářem šli k autu. „Co ta moje taška, našli jste ji?“

„Jo,“ řekl Štefan, „ležela v kapradí. Poblíž velkého kořene, o který jsi asi zakopla.“

„Hm, vzpomínám si...“

„Kristino,“ volala matka od auta, „pojď, musíš se mnou domů! Musíš to všechno vyličit na policii!“

„Aha, tak jo. Tak zatím se mějte, uvidíme se potom.“

Když auto odjelo, začala trojice spřádat plány. Děda Kalousek, o kterého vlastně šlo, jen mlčky seděl a naslouchal. Občas se mírně pousmál horlivosti svých strážců. Moc si od toho zřejmě taky nesliboval, a dobře dělal. Myšlenka na noční hlídkování u mlýna v dalším průběhu událostí postupně upadla v zapomenutí.

Když pak pan Kalousek vstal a šel do zahrady posbírat náradí, aby je očistil, uvědomili si hoši, že práci nechali ležet. Rychle běželi za ním, aby mu pomohli.

„Tak,“ řekl policista a energicky vytáhl papír ze stroje. „Přečtěte si to prosím ještě jednou a pak to podepište.“

Položil papír na stůl a trochu natočil hlavu, aby zároveň sám zkontroloval možné překlepy.

„Tady mě napadá,“ poznamenal, když došel k příslušnému místu, „odkud vlastně víte číslo té motorky? To sis, človičku, při všem tom rozruchu stačila ještě přechíst espézetku?“

„Ne, já ne.“

„To je tak, pane strážmistře,“ vysvětlovala paní Hřebíková. „To číslo máme od Viktora, mého syna.“

„Aha, on byl taky u toho?“

„Ne, ne, on tam nebyl, on, é... on tu motorku... on ji viděl předtím, ten člověk tady pořád jezdí... víte, a tak...“

„Ale paní – é ...“ úředník hledal v protokolu jméno, protože na jména měl špatnou paměť, „paní Hřebíková, nechcete snad říct, že nemůžete s jistotou potvrdit, že ta motorka měla právě toto číslo?“

„No, docela určitě ne, ale – hm – jiná to být nemohla, jinak tady žádná taková nejezdí.“

„Ne, ne, paní – é...“

„Hřebíková.“

„Paní Hřebíková, tahle to nejde. Dejte to sem, na tomhle místě musíme protokol změnit.“

Posadil se opět ke stroji.

V tu chvíli vešel jeho kolega. „Tak jsem to prověřil, to číslo je falešné.“

„Falešné? Ukradené z jiného stroje?“

„Ne, vlastní výroba. Takové číslo neexistuje.“

„Hm, to by nasvědčovalo, že případ bude asi vážnější, než zpočátku vypadal. Hm. Víte co, paní Šroubková...“

„Hřebíková,“ opravila jej oslovená.

„Pardon, paní Hřebíková. Víte co? Rád bych si s tím panem...“

„Kalouskem,“ napověděl kolega.

„Jo, rád bych si s ním popovídal. Rudo, sežeň mi na něj číslo, zavoláme mu.“

Kristina vyskočila. „Číslo vám řeknu: 720 610 418.“

„Aha. Pomalu, prosím. Sedm...“ Mačkal klávesy číselníku. „...čtyři jedna osm.“

Chvilí poslouchal.

„Nic. Vůbec nic. Tady něco není v pořádku. Rudo, postarej se o to. Zavolej na poruchy. Možná tam pak budeme muset zajet. Já teď musím znova přepsat protokol.“

S povzdechem natáhl do stroje nový papír.